

LEDER

Varmerekord i 2016

KLIMAFORSKERE SPÅR nytt rekordår for varme allerede før sankthans, melder flere medier. For oss solhungrige nordmenn kan dette fremstå som gode nyheter. Vi bor vi i et kaldt land, der varme somre er viktig.

MEN I det store perspektivet er dette ingen god nyhet. TV 2 meldte allerede for flere uker siden at NASA-sjef Gavin Schmidt var sikker i sin sak: 2016 blir det varmeste året som noen gang er målt på kloden.

NASA-SJEFEN FÅR støtte fra norske forskere. Professor Tore Furevik på Bjerknessenteret for klimaforskning i Bergen sier til NTB at det er nesten helt sikkert at 2016 setter ny temperaturrekord.

HVIS FORSKERNE har rett, blir 2016 det tredje året på rad med varmere rekord. De seks siste årene inneholder dermed fire av de varmeste siden 1880, skal vi tro TV 2s oversikt.

FOR FØRSTE gang i historien er jordens temperatur mer enn én grad over det den var da målingene startet rundt 1880, det som regnes som førindustriell tid. Dermed er vi halvveis til den skremmende togradersgrensen, som de fleste av verdens forskere forsøker å holde oss under. Dette har skjedd betydelig raskere enn fryktet.

EN AV de tydeligste konsekvensene av den globale oppvarmingen er at isen smelter. Et amerikansk forskningssenter i Boulder har overvåket is-situasjonen i Polhavet ved bruk av satellittbilder siden 1979. Forskningen deres viser at det er blitt satt en rekke rekorder for ismelting de siste årene.

DERMED VIRKER det ikke lenger sannsynlig at klimaendringene kan skyldes naturlige variasjoner. De aller fleste forskerne er nå enig i at de derimot er menneskeskapte.

DET ER derfor blitt viktigere enn før at våre norske politikere, som andre lands politiske ledere, gjør alt de kan for å senke våre klimautslipp. Vårt Land skrev på lederplass for noen uker tilbake at regjeringen må lytte til Venstre og foreta et temposkifte i klimapolitikken. Det krever kraftfulle virkemidler allerede i høstens statsbudsjett.

NYHETEN OM et nytt år med varmere rekord øker behovet for at Erna Solberg viser handlekraft.

Nytt år med varmere rekord øker behovet for at Erna Solberg viser handlekraft.

Bror til en terrorist

Ville nordmenn heiet dersom bror til Anders Behring Breivik kjempet om OL-gull i Rio?

KOMMENTAR

LARS GILBERG

lars.gilberg@vl.no

Spørsmålet kan være verdt å tenke over, selv om Breivik ikke har noen bror.

Belgiske sportsfans er nemlig i en lignende situasjon etter at Mourad Laachraoui (21) nylig ble tatt ut til OL i august.

Mourad er bror til Najim Laachraoui (24), som i mars i år var en av selvmordsbomberne som tok 32 mennesker med seg i døden på flyplassen i Brussel.

Hvordan kan to brødre utvikle seg så forskjellig? Er det en påminnelse om hvor lite som skiller mellom integrering og ekskludering? Og handler disse to ordene like mye om personlige valg som om samfunnets klima?

Crazy. Mourad Laachraoui beskrives som en stjerne innen kampsporten taekwondo. Han vant nylig EM i klassen under 54 kilo og hylles som Europas lettvektskonge.

Mourad får mange spørsmål om sin bror. Hans korte og megetsigende svar er dette:

«Du velger ikke familien din».

Mourad har også fortalt om hvordan broren var før han ble radikalisert og dro til Syria i 2013. Han beskriver ham som en intelligent, kjekk og god bror. Mourad sier han ble skremt og trist over brorens valg.

«Det er crazy at de har de samme foreldrene, samme oppvekst. Så går det skikkelig bra for den ene og svært dårlig for den andre», uttalte familiens advokat Philippe Culot i mars.

Dyder. At sport har en integrerende effekt, er det få som tviler på. Rammen er fargeblind og innholdet skapes gjennom dyder som respekt for regler, samarbeid og hardt arbeid.

Fotball når riktignok langt flere enn taekwondo, både de som spiller og de som ser på. Da Norge spilte landskamp mot Belgia for to dager siden, hadde det belgiske laget en rekke spillere med oppvekst i bydeler der andre ungdommer er blitt radikalisererte.

Av stjernene på Belgias lag – som vi kan følge i EM fra fredag – finner vi Manchester Uniteds Marouane Fellaini, oppvokst i Etterbeek, Brussel, med marokkaniske foreldre, Liverpools Christian Benteke, født i Kinshasa i DR Kongo, Evertons Romelu Lukaku, født i Antwerpen og med røtter i DR Kongo og Liverpools Divock Origi, født i Ostend, med kenyanske foreldre.

Disse spillerne er lederskikkelser i det belgiske laget som for tiden er ranket som verdens nest beste landslag av FIFA. For

millioner av fans er det blitt en bortimot umulig øvelse å heie på laget sitt i EM uten å omfavne det fargerike fellesskapet som laget er.

Frykt. Jeg opplevde noe tilsvarende da jeg var i Frankrike og dekket VM i fotball i 1998. Dette var en periode hvor nasjonalisten Jean-Marie Le Pen surfet høyt på meningsmålingene med sin kritiske retorikk rundt innvandring.

VM ble en eneste lang seiersmars for Les Bleus. Folkefesten økte i omfang fra kamp til kamp, og da kaptein Zinedine Zidane, med røtter i Algerie, ledet sitt fargerike lag til VM-gull, skjedde det noe med Frankrike som nasjon. Le Pen tapte valget, det er så, men det ble også et klimaskifte i lokalmiljøene.

Siden den gang har dette svingt tilbake, blant annet som en effekt av islamistiske terroraksjoner i Paris, både mot et satirisk magasin, en rockekonsert og en fotballandskamp.

Franske myndigheter frykter nå nye terrorangrep under EM. Samtidig vil det franske publikum heie på helter som Anthony Martial, født i Lyon, N'Golo Kanté, født i Paris med foreldre fra Mali og Patrick Evra, født i Dakar. De er rollemodeller som